

בג"ץ 9450/12 - עו"ד עפרה זיו נ' ועד מחוז ת"א לשכת עורכי הדין

בג"ץ 9450/12 - עו"ד עפרה זיו נ' ועד מחוז ת"א לשכת עורכי הדין/עליון

בג"ץ 9450/12

עו"ד עפרה זיו

נגד

ועד מחוז ת"א לשכת עורכי הדין

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[16.01.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

כבוד השופט י' עמית

כבוד השופט צ' זילברטל

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת:

בעצמה

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

1. העותרת, עורכת דין במקצועה, הורשעה בבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין (להלן: בית הדין המשמעתי) בעבירה של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע, לפי סעיפים 53 ו-61(1) לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: חוק לשכת עורכי הדין) ונגזרו עליה 6 חודשי השעיה על תנאי למשך 3 שנים. כמו כן חויבה העותרת בתשלום פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ש"ח. בית הדין המשמעתי הארצי (להלן: בית הדין הארצי) דחה את ערעורה של העותרת על הרשעתה, אך קיבל, באופן חלקי, את ערעורה על גזר הדין באופן שבוטל רכיב הפיצוי שנכלל בו.

יצוין, כי הדיון בקובלנה שהוגשה נגד העותרת התקיים בהיעדרה. כעולה מפסק דינו של בית הדין המשמעתי, המועד הראשון שנקבע לדיון בקובלנה נדחה לבקשת העותרת. בית הדין המשמעתי דחה בקשה נוספת לדחיית מועד הדיון, שכן העותרת נימקה את בקשתה בכך שטרם נענתה בקשתה לביטול הקובלנה, אך התברר כי זו הוגשה כחודש וחצי לאחר מועד הדיון המקורי. בקשת דחייה נוספת שהגישה העותרת, הפעם מטעמים רפואיים, נדחתה "לאור הנסיבות וסמיכות המועד בו הוגשה הבקשה למועד בו נדחתה הבקשה דאמתמול" וכן מהנימוק "שהאישור הרפואי אינו מפורט ואינו ערוך לפי פקודת הראיות".

המבקשת ניסתה להשיג על פסק דינו של בית הדין הארצי באמצעות הגשת ערעור מינהלי, אך זה נדחה לאחר שבית משפט לענינים מינהליים בתל אביב-יפו עמד על כך שלא נתונה לו הסמכות לדון בערעור. יצוין, כי בתגובה לבקשת העותרת להעברת הדיון בערעורה לבית משפט זה, ציין בית המשפט לענינים מינהליים כי "אין זה ראוי להעביר ערעור לבית המשפט העליון". כעולה מן העתירה, העותרת הגישה לבית המשפט המחוזי בירושלים (לו נתונה הסמכות לדון בערעורים על בית הדין הארצי לפי סעיף 71 לחוק לשכת עורכי הדין) בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, אך בקשתה נדחתה (ההחלטה לא צורפה לעתירה).

2. לאחר כל זאת, הגישה העותרת עתירה למתן צו על תנאי בה היא מבקשת כי נורה למשיב לנמק (1) מדוע הורשעה העותרת אף שהדיון המשמעותי בעניינה, הנושא אופי פלילי, התקיים בהיעדרה; (2) מדוע לא יבוטל סעיף 25 לחוק לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעותיים) תשכ"ב-1962 המאפשר לדון נאשם בבית הדין המשמעותי שלא בנוכחותו, אם הומצאה לו הזמנה כדיון; (3) מדוע לא ייקבע מדרג ענישה לעבירות המשמעות הקבועות בחוק לשכת עורכי הדין, ומדוע הוענקה לבתי הדין סמכות לגזור את העונש המירבי "בגין ביצוע כל עבירה"; (4) מדוע נגזר על העותרת העונש המירבי שדרש המשיב ומדוע בית הדין הארצי הותיר את הרשעתה על כנה; (5) מדוע המשיב אינו מגדיר מהן העבירות בגין יופעל עונש ההשעייה על תנאי.

3. דין העתירה להידחות על הסף. חרף נסיונותיה לשוות לעתירתה נופך ציבורי - חוקתי, בסופו של יום מלינה העותרת על עצם הרשעתה בעבירות משמעותיות וכן על העונש שהושט עליה, ולכן עתירה זו אינה אלא ניסיון ל"ערער" על פסקי הדין בעניינה. כידוע בית המשפט הגבוה לצדק אינו יושב כערכאת ערעור נוספת על החלטות שיפוטיות הניתנות בערכאות המוסמכות (ראו: בג"ץ 2398/02 רביד נ' בית המשפט העליון בירושלים בשבתו כבית משפט לערעורים (לא פורסם, 22.4.2002); בג"ץ 9442/12 פלוני נ' בית המשפט העליון (לא פורסם, 2.1.2013)). אמנם העותרת לא מיצתה את זכות הערעור הקבועה בסעיף 71 לחוק לשכת עורכי הדין, זאת בשל האיחור בהגשת ההליך, אך אין בכך ליצור עילה להתערבותו של בית משפט זה, וגם בעניין זה על העותרת לפעול על-פי הליכי ההשגה והערעור הקבועים בדין.

4. סוף דבר. העתירה נדחית.
ניתן היום, ה' בשבט התשע"ג (16.1.2013).